

Drømmehelgen var en opplevelsesrik helg fylt med innsikt, læring og inspirasjon til å følge og nå våre drømmer. Ikke minst var den en fin mulighet for oss å skape nettverk og få venner på tvers av hvilke felt vi opererer i. I en hverdag der man i stor grad er omringet av folk som gjør eller jobber med det samme som deg, er det sjelden man møter på folk som driver med så mye forskjellig. Jeg møtte på folk fra en helt annen verden enn den jeg er kjenner til – folk som driver med musikk, visuell kunst, teater, og sirkus, for å nevne noe. Likevel var vi der alle for én felles grunn: **Vi har en drøm, og noen tror på at vi kan nå den.**

Da jeg fikk vite at jeg vant Drømmestipendiet, følte jeg meg sett. Jeg følte meg hørt. Jeg følte at noen hadde anerkjent det jeg driver med, og kanskje brenner mest for her i livet. Noen hadde gitt meg tommel opp til å fortsette drømmen min. Dagen jeg fikk beskjed om at jeg hadde vunnet, satt jeg utrolig nok og snakket med veilederen min fra forfatterskolen om at motivasjonen til å skrive romanen min var på bunn. Jeg sa jeg var usikker på om jeg hadde tatt det riktige valget da jeg tok pause fra den ferske journalistkarrieren for å gå på forfatterskole og skrive. Jeg sa jeg var redd for å ikke lykkes, fordi hvordan kunne jeg da rettfærdiggjøre ovenfor foreldrene mine at det å gå på forfatterskole ikke bare var sløst av tid?

Jeg sa jeg skulle ønske noen bare kunne gi meg et tegn på at jeg var på riktig vei. At det jeg skrev var likt og satt pris på av noen. Noen minutter senere fikk jeg en melding jeg ikke hadde forventet å få: jeg hadde vunnet Drømmestipendet. Jeg kunne nesten ikke tro det. «Dette må være Gud,» sa veilederen min, selv om jeg usikker på om hun tror på noen form for høyere makt.

Beskjeden om at jeg vant, satte fart på motivasjonen, og jeg skrev videre på manuset som jeg dermed sendte til et forlag. Og selv om jeg nå har landet kontrakt, er jeg til tider fortsatt usikker, for kan jeg egentlig leve av det jeg brenner for mest, nemlig skriving? Det var derfor godt å bli invitert til drømmehelgen og sitte i et rom fullt av unge mennesker som har valgt en kanskje like risikofull karrierevei som deg selv - og vite at du ikke er alene.

Å vinne drømmestipendet er mer enn å vinne 30.000 kroner, og det viste drømmehelgen oss. Vi får ikke bare en tommel opp og penger for å kunne satse litt mer på denne drømmen. Vi blir også satset på, hver enkelte av oss. Vi får praktisk hjelp og tips til å følge drømmen vår. Vi blir roset for talentet vårt, og får enda en bekreftelse på at det vi kanskje trenger aller mest – **at det finnes noen der ute som heier og tror på oss.**

-Bibi Fatima Musavi

